

Arrest

nr. 66156 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VANHALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2002 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 13 mei 2002 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.3. Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 20 oktober 2010 wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ter kennis gegeven aan verzoeker op 29 maart 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt luiden:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn rijbewijs kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in de Turkije doet hier geen afbreuk aan.”

En

“REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1 20 van de Wet van 15december 1980).

o Betrokkene werd niet erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van het verblijf door het Commissariaat —generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen op datum van 10.06.2002

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.05.2002.. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker *“te zeggen voor recht dat het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd”*.

2.2. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, het verblijf van verzoeker te regulariseren.

2.3. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/69, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt echter uit lezing van het verzoekschrift dat verzoeker nagelaten heeft hiertegen enig middel te ontwikkelen. Het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals omschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in combinatie met bovenstaande bepalingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Eerste onderdeel, schending van de motiveringsplicht De aangevochten beslissing stelt zelf dat de aanvraag zal worden onderzocht op basis van de instructie van 19/07/2009; Voor alle aanvragen ingediend voor 15/12/2009 op basis van de instructie is het niet nodig om buitengewone omstandigheden aan te tonen;

Ontvankelijkheid.

De aangevochten beslissing stelt dat de aanvraag van verzoeker op basis van artikel 2.8A de instructie van 19/07/2009 niet ontvankelijk is; De voorwaarden voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie zijn: “2.8 Voor aanvragen ingediend drie maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. B. De regularisatie van verzoeker werd evenwel niet ontvankelijk verklaard omdat geen identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd; De motivering is echter tegenstrijdig; De aangevochten beslissing erkent dat het rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties; Vervolgens stelt de beslissing echter dat dit niet noodzakelijkerwijze aantoont dat de betrokken persoon deze identiteit heeft; Deze motivering is tegenstrijdig, ofwel is het document authentiek en de identiteit van de houder van het rijbewijs correct ofwel gaat het om een vals document, maar dit is in casu niet het geval; Minstens had de gemachtigde aanvullende informatie moeten vragen, nu verzoeker zijn identiteit aantoont en op de inventaris van stukken die werd neergelegd bij de aanvraag ook heeft vermeld dat een kopie van zijn Turkse identiteitskaart zich bevindt in het vluchtelingendossier; De aangevochten beslissing is bijgevolg foutief gemotiveerd nu zij foutief stelt dat enerzijds dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont en anderzijds dat het rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde autoriteiten; De motivering van de aangevochten beslissing dd. 29/03/2011 is bijgevolg foutief en de omvang van de motivering is niet aangepast aan het belang van de beslissing voor verzoeker; De beslissing schendt de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; Bovendien voorzien de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn; De aangevochten beslissing schendt de motiveringsplicht;

Tweede onderdeel Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur De aangevochten beslissing schendt daarenboven de algemene beginselen van behoorlijk bestuur nu verzoeker zijn identiteit aantoont door middel van zijn rijbewijs; Minstens had de gemachtigde van de Staatssecretaris aanvullende informatie moeten vragen, nu verzoeker zijn identiteit aantoont en op de inventaris van stukken die werd neergelegd bij de aanvraag ook heeft vermeld dat een kopie van zijn Turkse identiteitskaart zich bevindt in het vluchtelingendossier; De aangevochten beslissing schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Daar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de

Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. In casu betreft het een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.4. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn rijbewijs kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Het loutere feit dat een rijbewijs een objectief stuk is dat werd afgeleverd door de bevoegde administratieve instanties in de Turkije doet hier geen afbreuk aan”.*

3.5. De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).*

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”.*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

3.6. Verzoeker stelt dat ofwel een document authentiek is en de identiteit aantoonst ofwel dat het een vals document is. Verzoeker stelt dat de motivering in casu tegenstrijdig is waar de verwerende partij erkent dat het rijbewijs dat hij heeft bijgebracht een objectief stuk is, maar toch zijn aanvraag onontvankelijk verklaart. Hij stelt dat de verwerende partij aanvullende informatie had moeten vragen, nu hij zijn identiteit aantoonst en op de inventaris van stukken ook heeft vermeld dat er een kopie van zijn Turkse identiteitskaart zich bevindt in het vluchtelingendossier.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn identiteit het volgende heeft aangebracht bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf:

- Kopie “brief raadsman om kopie dossier aanvraag als vluchteling- kopie identiteitskaart bevindt zich in het dossier”
- Kopie Turks rijbewijs

Verzoeker heeft derhalve bij zijn aanvraag geen paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, noch een identiteitskaart bijgebracht. Het rijbewijs dat verzoeker voorlegt valt ook niet binnen één van deze categorieën.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Immers, zoals uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing toont het in het bezit zijn van een rijbewijs, ook al zou dit een objectief stuk zijn afgeleverd door de bevoegde instanties in Turkije, niet aan dat de bezitter ervan ook werkelijk de erop vermelde identiteit heeft. Zoals hoger reeds gesteld is het noodzakelijk dat duidelijkheid bestaat over iemands identiteit en dat dit enkel kan door middel van een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift kopieën van zijn Turks paspoort en identiteitskaart voorlegt, wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit is niet het geval wanneer verzoeker nalaat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te laten vergezellen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde kopie van het internationaal paspoort en identiteitskaart kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.8. In zoverre verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid maar aanvullende informatie had moeten opvragen nu hij ook vermeld heeft dat een kopie van zijn Turkse identiteitskaart in het vluchtelingendossier terug te vinden is, en hij hiermee de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn aanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de

verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Aldus volstaat het in casu niet louter te verwijzen naar een stuk dat zich mogelijks in het administratief dossier zou bevinden om te voldoen aan de identiteitsvereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

3.9. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de documenten die hij heeft voorgelegd geen identiteitsdocument zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hij niet op een geldige wijze heeft aangetoond dat hij vrijgesteld is van de vereiste om een identiteitsdocument voor te leggen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER